

[Justitsministeren.]

vejebringelsen af Bevismaterialet i Tilfælde, hvor Sagen maa henvises til Retten. Det er derfor foreskrevet, dels at Anerkendelsen skal ske ved den opgivne Faders personlige Fremmøde paa Politikontoret, dels at han udtrykkelig skal gøres opmærksom paa Retsvirkningerne af Anerkendelsen.

Naar den opgivne Fader paa denne Maade har anerkendt Faderskabet, er Sagen dermed klar, og der udfærdiges derefter i Overensstemmelse med Reglerne i § 7 paa dette Grundlag Bidragsresolution af Overøvrigheden.

Vil den opgivne Fader ikke anerkende Faderskabet, eller findes det af særlige Grunde betænkeligt at acceptere hans Anerkendelse, foretager Politiet ikke af sig selv yderligere Undersøgelse i Sagen, men denne gaar ifølge § 8 og § 7, Stk. 3, straks til vedkommende Underret. Det samme gælder, hvis Moderen selv har opgivet, at hun inden for Avlingstiden har haft Samleje med flere Mænd. I saa Fald kan der naturligvis ikke være Tale om, at man lader en enkelt af disse anerkende Faderskabet, men det maa ved Rettens Undersøgelse klares, om det vil være muligt at fastslaa et egentligt Faderskab eller ikke.

§ 14 er en meget vigtig Bestemmelse, som jeg skal gaa lidt nærmere ind paa. Den meget væsentlige Udvidelse af Retsvirkningerne af Faderskabet, som foreslaas gennemført ved Lovforslaget, maa nødvendigvis medføre en Ændring i de gældende Regler om, hvornaar en Mand maa anses som Fader til et Barn uden for Ægteskab. De udvidede Retsvirkninger beror paa Forudsætningen om et virkeligt Slægtskab mellem Faderen og Barnet, og Bestræbelserne maa følgelig i langt videre Omfang end hidtil rettes paa at konstatere det virkelige Faderskab. Hertil er det langt fra altid tilstrækkeligt, at det bevises, at den paagældende har haft Samleje med Barnets Moder paa Avlingstiden. Det er navnlig klart, at der ikke kan være Tale om, at flere Personer anses som Fader til samme Barn, da dette ifølge Naturens Orden kun kan have een Fader. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der nærmere maa kræves for at anse det virkelige Faderskab tilstrækkeligt bevist, maa man vel mærke sig, at man endnu ikke er kommet saa vidt, at man ad videnskabelig Vej kan fremskaffe positivt Bevis for Afstamningsforholdet mellem Faderen og Barnet; Blodprøven kan ikke bevise det positive Faderskab. En meget betydelig Støtte ved

Afgørelsen af disse Sager er opnaaet gennem Lægevidenskabens Forskninger i nyere Tid, netop over Menneskets Blodtyper og disses Arvelighed, idet man derigennem er naaet til i et vist Omfang at kunne fastslaa, at en Mand *ikke* kan være Fader til et bestemt Barn. Selv om Samleje inden for Avlingstiden er bevist, bør den paagældende naturligvis ikke dømmes som Fader, hvis det gennem en Blodtypeundersøgelse kan godtgøres, at han ikke kan være Fader til Barnet. Der er altsaa et videnskabeligt Grundlag for at frikende en, som Moderen har sigtet for at være Fader. Men paa Grund af de særlige Retsvirkninger, som Faderskabet medfører, bør en Fastslaaen af Faderskabet ogsaa være udelukket, naar der foreligger Omstændigheder, som gør det tvivlsomt, om Barnet er Frugten af det beviste Samleje. Saadan Tvivl vil navnlig være til Stede, naar der foreligger Bevis for, at flere Personer har haft Samleje med Moderen paa Avlingstiden, uden at det ved Blodtypeundersøgelsen er muligt at udelukke den ene eller de andre.

Med Hensyn til de Tilfælde, hvor flere Personer opfylder Betingelserne for at anses som bidragspligtige, har jeg nærmere overvejet Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør blive staaende ved den ved Loven af 1908 indførte Ordning, hvorefter Bidragspligten paalægges alle de paagældende, eller om man bør søge gennemført en Ordning, hvorefter Bidragspligt ogsaa i saadanne Tilfælde kun paalægges en enkelt. Hensynet til Moderen og Barnet taler nemlig efter min Mening stærkt for at komme bort fra den gældende Ordning med de solidariske Fædre, en Ordning, som jeg altid tidligere har været Modstander af, og dette Standpunkt har jeg haft Lejlighed til at give Udtryk for her i Tinget.

Hvad der gør Sagen vanskelig, er imidlertid Spørgsmaalet om, hvorledes man skal træffe Valget mellem de flere Personer. Tidligere, før man havde Blodtypeprøven, var det saaledes, at naar en Pige indrømmede, at hun havde haft Samleje med flere, saa kunde det være en hvilken som helst af dem, der var Fader, og saa kunde man nøjes med at tage den, hun udlagde. Men nu kan det ske, naar en Pige har udlagt en Barnefader, at det gennem Blodtypeprøven bevises, at han ikke er Fader til Barnet, saa maa hun jø frem med de andre, og saa kan det herefter ikke mere hindres, at man maa have fuld Besked, ogsaa i det Tilfælde, hvor Pigen, der føder Barnet, har haft Samleje med flere. Det kan ikke lade sig gøre at paalægge Retten at bestemme, hvilken af